

Budapestre vonatkozó ujságcikkek

Osztályozás

Tárgy 328(439)8

Hely

Idő

"1920"

Személy

Helyszám

Szerző:

Cím:

Folyosó

Forrás:

Nemzeti Ujság

Bp.
(Hely)

1920. 17
(Idő)

(Köt. v. füz.)

(Oldal)

Folyosó.

— A „Nemzeti Ujság“ eredeti tárcája. —

Régi emlékeket elevenít fel ez a szó. Mikszáth Kálmán karcolatai sziporkáznak föl, a plüsspamlagokon anekdotázó képviselők, titokzatos kis konvettikumok az ablakfülkékben, míg bent obstrukciós „viharban“ ful el az elnöki csöngetyű. A folyosó a régi: a pamlagok, a piros szőnyeg, a nagy ablakok, amelyek alatt méltóságos lassusággal hömpölyög a Duna s a levegő, ez a mérnöki pontossággal egyformára temperált levegő éppen olyan langyos, jóleső lehetettel csap meg, mint régen. De ez az érzés csak egy pillanatig tart addig, amíg a megszokott ujságíró arcokon tul észreveszi az ember az új Ház új politikusait. Érdekes és meglepő fejek. Ha a ruhát nem is látnám, csak az arcokat, a kifejezést a szemekben, rá kellene jönnöm a változásra. Más összetételben, más gyűlkezet ez... Ahogy írom e sorokat a miniszterelnök beszéde jut az eszembe: Magyarország minden dolgozó rétege képviselve van itt. A magyar nép parlamentje a nemzetgyűlés.

Ismeretlen fejek, a politikai riporter fürkészve néz végig rajtuk: ez a komoly, pápaszemes biztosan pénzügyi szakértővé nővi ki magát, az ott, az a vállas, dörgő hangú talán félelmetes debatter lesz, itt emez az összeráncolt homloku óvatos beszédű ur, aki minden szava előtt egy perc szünetet tart, valószínűleg finom közjogi distinkciókat csiszolgat majd s ak egy sarokban gyorsan és erélyesen magyaráz, nyilván gyakran interpellálni fog... Mennyi terv, gondolat, feszült a koponyákat, mennyi akarat az izmokat.

— Mennyi új karrier! — mondja egy régi csipkelődő mögöttem.

Nem tudom, a pillanat komolysága hat-e reám, vagy nagyon elszoktam a folyosói élcelődéstől, de szinte bánt ez a megjegyzés. Ugy érzem nincs ágaza. Ugy érzem, ezek nem karriert keresni jöttek

ebbe a palotába. Az ujságíró hivatásszerű szkepszise leolvad rólam és én hiszem, hogy ezek a szalonkabátos, kékmandlis és réverendás emberek, akiknek a belső zsebében még ott domborodik a megbízólevél, tényleg komoly akarattal indulnak el kiutat keresni ennek a szerencsétlen országnak a búból, bajból, förtelemből, ami rászakadt.

A sok ismeretlen között végre egy-két ismerős. *Haller* miniszter gyors léptekkel jön ki az ülésteremből, de a folyosón már csak nagyon lassan haladhat tovább. Itt is, ott is elfogja valaki, vele megy, meg-megállítja s végre is nem tud eljutni a kupolaterembe, ahová indult s ahol — szintén várnak rá. A népszerűség átka... *Huszár* miniszterelnököt tömegesen keresik föl a gratulálók, mindenki megegyezik benne, hogy a mai beszéd volt a legszebb és legnagyobb szónoki sikere. Egy sarokban fényképészek lesik, mikor kaphatják le *Horthy* Miklóst, aki kék tengerészkabátban, kardosan beszélget a keresztfolyosón. Lassu léptekkel, elgondolkozva *Vass* József közeledik.

— Meglátja, ez lesz a legnagyobb szónoka a nemzetgyűlésnek — mondja valaki.

Kutkajalvy államtitkárt ujságírók kérdezzetik a ruthén főosztály munkájáról. A fejek fölött egyszerre fölünik *Szmrecsányi* György arca, ismerősei örömmel üdvözlik szerencsés felépülése alkalmából. Igen sokan szoritanak kezét *Oláh* Dániellel, akinek jovialis képe csupa bizó mosolygás. *Beniczky* belügyminiszter csakhogy éppen átsiet a folyosón, *Turi* Bélát zalai képviselők veszik körül, *Bleyer* miniszter egy kis csoportban tanácskozik, komolyan ül a vitatkozó között *Ernszt* Sándor, hol itt, hol ott tűnik fel mosolyogva *Pekár* Gyula, s egy fordulónál — az ujságírók mosolyogva nézik — *Friedrich* István *Szterényivel* merül beszélgetésbe. Gróf *Sigray* Antalt már felruházták a croquisták a „megveszegethetetlen“ jelzővel, mások *Dömötör* Mihállal szemben, aki a szegedi kormányminisztere volt, zavarban vannak, szívesen veszi-e vagy sem, ha kegyelmesezik, Ra-

Budapest távárs. házinyomdáján 1919.
Kovszky Istvánt régi tisztelői egyre-másra köszöntik, de a legtöbb bók a legtöbb üdvözlő meghajlás új arcnak jár ki: *Prohászka* Ottokár elgondolkodó szeme, büszke homloka az ünnepi szenzációja a folyosónak. Az idegen környezetben otthonosan jár kel, a márványos-aranyos falak, a magasivű ablakok mintha csak azért készültek volna, hogy staffage-ul szolgáljanak neki.

... És az újak, új képviselők, de régi, kipróbált munkásai a keresztény restaurációnak! Minden szavuk, minden mozdulatuk nyugodt önbizalom, szilárd akarat és törhetetlen munkakedv. Az agilis dr. *Haller* József, az elegáns *Weis* Konrád, a Ház Benjaminja, *Frühwirth* Mátyás, az impozáns *Huber* János, a barátságos *Benárd* államtitkár, *Lingauer* Albin, akit harcos híre messze megelőzött, *Fangler* Béla, akinek a szemében mintha a a zalai ég friss kékje tükröznék, *Homonnay* Tivadar, akiről ki-sütik, hogy hasonlít *Észterházy* Mórichoz, persze leszámítva a — szakált. *Gríger* Miklós, kinek a hiányát a Házban már a néppárt is úgy érezte. *Kontra* Aladár, aki papi diszöltönyével vegyít egy ünnepies szinfortot a sokaságba és mind, mind a többiek, ahogy elevenséggel töltik meg a folyosót, mintha az új életre kelő Magyarország friss erejét hozták volna magukkal.

A jobboldali folyosó a kiscgazdáké. Itt sokorópátkai *Szabó* Istvánt, *Pallavicini* Györgyöt, *Czettler* Jenőt hullámozza körül az embergyűrű. Nagy a népszerűsége *Lukovich* Aladárnak, a háznagyjelöltnek. Csak a demokraták nem tudnak beleilleszkedni az új képbe. *Bródy* Ernő idegenül kóvályog az emberek között, *Ugron* Gábort alig látni, *Bárczy* Istvánt meg, aki különben is mint miniszter van jelen csupán, éppen csak a — bársonyszéken láttam.

És *Vázsonyi*... Még a nevét is csak egyszer lehetett hallani, mikor a korelnök a — távelevők-ről emlékezett meg. Tempora mutantur...